

Herrens frambärande i templet – Kyndelsmässodagen 2022

Inkarnationen innebär att Gud blir människa. Gud blir en man. Gud blir en del av det judiska folket som han redan har utvalt. Så konkret och realistisk är vår tro. Samtidigt är tron så universell och allmängiltig, för det är bara genom den människoblivne Guden som människor i alla tider och av alla nationaliteter kan bli frälsta. Men allt börjar i Israels folks historia, där allt pekar fram mot den som skall komma som Herre och Messias. ”Med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre som ni längtar efter” (Mal 3:1). I dagens evangelium är det just det som sker. Det nyfödda barnet som skall bli Israels och hela världens räddning bärs fram i Jerusalems tempel. ”Se, han kommer, säger Herren Sebaot” (Mal 3:1). Han kommer i ringhet och fattigdom för att omskäras enligt lagens bud. ”Det står nämligen i Herrens lag att varje förstfödd av mankön skall helgas åt Herren” (Luk 2:23). När Gud blir människa underkastar han sig Herrens lag som samtidigt fullbordas och fulländas i honom och så blir till evangelium, till glatt budskap och nåd för hela världen.

Dagens högtid, Herrens frambärande i templet understryker helt tydligt sambandet mellan det gamla förbundet och dess lag och det nya och stora som sker när Gud blir människa i Jesus Kristus. Han har inte kommit för att avskaffa lagen utan för att fullända den i sin person och genom allt det han skall säga och göra under sitt liv på jorden. Dagens evangelium betonar sambandet och kontinuiteten mellan det gamla och nya förbundet. Det två heliga åldringarna, Symeon och Hanna, får representera hela det gamla förbundets vishet och helighet när de med glädje tar emot barnet som Israels och hela världens frälsare. De står redan på tröskeln till det nya förbundet. Därför använder kyrkan varje dag Symeons lovsång i sin liturgi, vid dagens sista tidebön, kompletoret: ”Mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel” (Luk 2:30-32). Symeon betonar både att Israels härlighet och utkorelse som Guds folk skall bestå och att Guds ljus nu också lyser över hedningarna, alltså alla andra folk på jorden.

Hanna, den urgamla änkan med profetisk gåva ”som aldrig vek från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön” (Luk 2:37) bekräftar det som Symeon förkunnat. I henne ser vi en förebild för det som senare i kyrkan skall bli det kontemplativa ordenslivet, där man ”dag och natt begrundar Herrens lag” (som det heter i karmelitordens regel, som tydligt betonar arvet från det gamla förbundet). Dagens högtid är en speciell bönedag för alla som tillhör en orden. Det är inte bara dessa äldre personer som är med i templet. Maria och Josef bär fram Jesusbarnet och låter utföra det offer som lagen föreskrev. De följer Herrens lag till punkt och pricka. Också de står för sambandet och kontinuiteten mellan

det gamla och nya förbundet – liksom det Barn de bär fram som själv är det levande tempel, där Guds fulla härlighet strålar fram med sitt bländande ljus som skall lysa upp hela världsalltet.

Vi får glädja oss över detta Herrens frambärande i templet och tacka Gud för att han kommit till vår värld som ett ringa och fattigt litet barn för att överhopa oss med sin gudomliga härlighet och rikedom. Men allt är inte bara idyll. Symeon vänder sig speciellt till barnets mor, till Jungfru Maria, eftersom han tycks ana hennes unika roll i frälsningshistorien som Guds moder: ”Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid – ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att mångas innersta tankar skall komma i dagen” (Luk 2:34-35). Så förblir det i alla tider. Inför Jesus måste man ta ställning, välja sida. Man kan inte säga både ja och nej. Varje dag ställs vi alla inför detta val. Redan vid frambärandet i templet anar vi korsets konturer. Det offer som bärs fram där när Jesus helgas och omskärs i Jerusalems tempel pekar fram på det offer för världens frälsning som en gång skall ske i Jerusalem, men utanför templets heliga murar på galgbacken, på Golgota.

Det är en viktig etapp i frälsningshistorien som vi firar idag. Redan här anar vi vilket uppdrag Jesus har fått som vår Frälsare och Överstepräst. ”Abrahams ättlingar tar han sig an, och därför måste han i allt bli lik sina bröder för att bli en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud och sona folkets synder” (Heb 2:16-17). För att frälsa oss människor måste Gud bli människa och dela vårt liv och alla dess villkor. Inifrån måste han känna vad det är att vara människa. Han måste bli lik oss i allt – utom i synd – för att befria oss från syndens makt och visa att synden inte tillhör vårt sanna väsen. Det är bara så han kan rädda och befria oss. ”Eftersom han själv har prövats och lidit, kan han hjälpa dem som prövas” (Heb 2:38).

Idag får vi och måste vi – trots allt mörker inom oss och omkring oss – glädja oss över det ljus som har tänts på vår jord när Jesus Kristus kommer till oss med all sin nåd och härlighet. Med hela kyrkan får vi tacka Gud för det ljus som Jesus är och förblir för oss och för hela världen. Idag blir det extra konkret och påtagligt för oss, eftersom pandemin tycks gå mot sitt slut och alla de restriktioner som följt därav. Samtidigt har vi förhoppningsvis lärt oss något av denna svåra tid i korsets skugga. Gud är med oss i prövning och lidande. Han vill hjälpa oss att efterlikna honom, så att vi kan stå vid vår nästas sida i hennes prövningar och lidanden. Gör vi det kan vi vara säkra på att det levande Ljuset, Jesus Kristus, skall lysa upp vår väg genom livet med sin nåd och kärlek. Vad som än händer är han med oss, sitt heliga folk, och styrker och hjälper oss att bli kvar i hans kärlek och ge den vidare till alla vi möter, allt till Faderns pris och ära.